

Miroslav Bielik

Čas večne prítomný

Daždívý večer

Za necht mi zadrhol kúsok / verša, / triesočka z večerného rámu / daždivého dňa / Len omína, / na zrelú bolesť nedorástla, / nepočíta sa za ranu / Kým v prítmí obzerám si prst, / svetielkuje...

PALO BOHUŠ

Otec sa práve vrátil daždom unavený
 Lesnícka uniforma namol,
 ani sa neprezliekol
 Z pece si vybral žeravený
 uhlík, svetielkoval mu na dlani
 Kým našiel suchú cigaretu,
 obzeral som mu zadretú
 triesku pod nechtom z modriny
 Nevyriekol ani slovo,
 len si ma pritúlil k mokrej hrudi
 Zahrmelo tak blízko,
 rozčeslo jedľu za domom
 a divne zahučali hory

Popoludnie toho daždivého dňa,
 vykoľajila sa na úzkokoľajke z Megovej pod Klakom
 mašinka s vozňami plne naloženými bukovým drevom
 Brzdári neubrzdili súpravu v šmykľavej zákrute,
 mašinista s kuričom i brzdárom mŕtvi,

ostatní zranení, márne obete
Až neskôr,
keď ma raz otec poslal kúpiť cigarety,
krčmár mi vravel:
– Mal ten tvoj otec šťastie, v ten daždivý deň,
dobré, že šiel z Megovej peši cez hory...

Z trate úzkokoľajky ostali už len,
ako na cintoríne neznámych,
úseky navýšenej zeminy
Za daždivého večera,
sťa ozvena z dávnych čias,
píska mi v ušiach mašinka
Žeravý uhlík mám už sám na dlani
a clivo ma omína triesočka verša

Ťažká hlava

Bohvie, z čoho mi oťažela hlava,
ani hrnčiarsky krk ju už neudrží
vo vertikále k letiacej oblohe
Nevedno, prečo sa nakláňa
stále na jednu stranu
Ako strom poznania
po odtrhnutí červivého jablka
zasiahnutý bleskom nevedomia

Hlava doktora T.

Môj dávny kolega
a znalec starých tlačí,
vzpriamene chodiaca postava
z čias inkunábul a minulých storočí
a jeho šedivejúca hlava
preplnená všetkým možným
svetským poznaním

zjavila sa mi znenazdania
uprostred kúpeľného sna

Čo s ňou, čo s ním?

Hlava mĺkva!

– Márnosť márnivá, – vravel mi
pri jednej z posledných služobných ciest,
– mám toho neúrekom nazbierané v hlave,
čochvíľa sa to stratí, rozplynie...

Čo s tým, čo s ňou,

keď nejestvuje žiadne skenovanie pamäti?

Aj ja si kladiem otázocku ako T. či Kant
a mlčky ukladám slovička do básne

Naše hlavy

Po krk ponorení v minerálnom bazéne
trčia naše hlavy,
bezhlavé telá v rozptyle vody
Naše hlavy
v zrkadlení dvojhlavé
Naše hlavy
v presýpacom piesku času
nehybne čakajúce...
Kto prvý zdvihne kameň
padnutý zo srdca?

Naše hlavy sklonené,
obrazy či živé sochy,
busty hlinené, kamenné, mramorové,
medené, strieborné i zlaté
Vedľa beztvare kosti
Kostnica, *Čele kula*
z hláv napichnutých na koloch,
odťatých švihom čepele
a zmŕtvých ťahom času

Hľa, obraz človeka...
Naše hlavy preplnené svetom
po krk do ničoty vnorené

Ráno v nahote

Ráno v nahote liečivej vody,
svetlo matné, nedospané sny
zahalené útržkami našej doby
Potichu si rátam utržené rany

Všetci mĺkvi spovedníci
ponorení do svätej vody márne
vyznávajú so mnou všetky viny
Na hladine čas miznúci

Už je slnko kratšie nad vodami
Postoj, chvíľa zo života, v zrkadlení
Tieň sa nebadane plazí k zemi

A predsa vidím sčista-jasna
do dávna unesené dni a noci,
s nádychom blahodarné nové rána

Dudince 12. septembra 2018